

Publiek en vrienden

Het podium als vangnet

Haast en hectiek. Zó druk met concerten en cd's dat vrienden erbij inschoten. Familie? Geen tijd. En toen was óók de liefde voorbij. „In het diepste van de shit speelde ik met mijn band in Barcelona. Een groot succes. Dat was mijn troost. Ik zag wat er nog over was.” Toch doet Wouter Hamel het nu allemaal anders. Niet met het publiek, maar met zijn vrienden als vangnet. Of allebei.

Mooi hoor. Volle zalen, luid applaus en gouden cd's. Volop aandacht voor zijn vernieuwende sound tussen jazz en pop. De doorbraak van Wouter Hamel bracht een gekte met zich mee die zijn leven veranderde. Tournees door heel Europa, grote concerten in Japan en Korea, weken voor opnamen in platenstudio's. Maar écht goed ging het niet, met hem. Vorig jaar liep de relatie met zijn vriend na acht jaar op de klippen. Geen dag later stapte zijn pianist (en vertrouweling) uit zijn band. Maar tijd om daar bij stil te staan, was er nauwelijks. De internationale concerttour stond vast, de *show had to go on*. „Het succes

is geweldig, maar het had mijn sociale leven totaal weggevaagd. Het podium nam de plaats in van veilige haven. Daar voelde ik me gedragen door fans en muziek. Maar toen de spotlights na het concert weer doofden, voelde ik de klap van binnen.” „Ik besefte dat ik sociaal in een dieptepunt was beland. Door alle drukte maakte ik de fout om mezelf in het middelpunt te plaatsen. Tijd om mijn omgeving aandacht te geven, schoot erbij in. Verjaardagen vergat ik en ik zat ver weg als anderen me nodig hadden. Eigenlijk was ik helemaal doorgeslagen in mijn werk. De mensen om me heen zagen het gebeuren. Gelukkig waren zij er wél toen ik hen nodig had.”

Hoog tijd om zichzelf onder handen te nemen, besloot hij. Om het roer om te gooien. En zichzelf wat meer bloot te geven. Verandering één: meer aandacht besteden aan vrienden en familie. „Nu hou ik minstens één dag in de week vrij. Dat betekent dus ook nee zeggen als er voor zo'n dag een interessante klus voorbij komt. Dan blijf ik nu gewoon thuis. Rustig de was doen, boodschappen halen en met vrienden eten. Mijn ouders komen vaker langs en heb ik een concert in de buurt, ga ik even naar mijn oma.”

Eerlijk zijn

Verandering twee: Eerlijk praten over wat hem bezielt. Dus niet meer krampachtig doen over zijn homoseksualiteit. „Toen ik een beetje bekend werd, had ik moeite met de belangstelling voor mijn persoonlijke leven. Op tv begonnen ze in interviews bijvoorbeeld over mijn haar of andere bijzaken, terwijl ik daar zat om over mijn muziek te praten. In die gesprekken probeerde ik te ontwijken dat ik een vriend had omdat ik er geen zin in had dat het grote publiek me als de homo-zanger zou gaan zien. Ik zing en ik maak muziek. Daarbij doet het er toch niet toe hoe ik verder in elkaar zit? Eigenlijk vind ik dat nog, maar ik wil er ook niet flauw over doen. Ik wil eerlijk zijn. Als ik halflachtige interviews met anderen zie, vind ik het jammer als ze aan de oppervlakte blijven. Dan moet ik zelf ook niet moeilijk doen.” „Misschien heeft het wel een functie om erover te praten. In de tijd dat ik in New York woonde, had je veel tienerjongeren die zó in de knoop zaten met

hun geartheid dat ze zelfmoord pleegden. Als ik dan kan laten zien dat je als homo gewoon gelukkig kunt zijn en succes kunt hebben, hou ik ze misschien nog een beetje perspectief voor.” Het verschil? „Als ze me voor de Japanse tv vroegen of ik een vriendinnetje had, zei ik altijd nee. Nu zeg ik: Nee, ik heb geen vriendin, maar een leuke vriend.”

Loopbaan

Wonderlijke loopbaan, die van Wouter Hamel. Wat begon met grote plannen, het conservatorium en wat zanggroepjes, leek te stranden in vage kantoorbaantjes. Tot hij - op de valreep voor zijn dertigste - doorbrak en zélf liedjes ging schrijven. Zijn eerste albums werden goud, hij won indrukwekkende prijzen en brak internationaal door. Nu staat hij in grote zalen in Japan en Korea. En overall waar hij optreedt, zit het vol. Had hij het zichzelf niet veel makkelijker kunnen maken door als twintiger met een talentenjacht op tv mee te doen? Dan was de sprong naar de roem vast een inkoppertje geweest. „Ze hebben me ervoor gevraagd, maar zoiets past niet bij me. Ik ben een jongen met een eigen lied en een eigen idee. Dan moet je je niet in het keurslijf van de muziekindustrie laten persen, want dat zijn de mannen die alleen een leuk koppie bij een bepaalde sound en doelgroep zoeken. Dat zou mijn ondergang zijn geweest.” Liever zocht hij de veilige uitweg van tijdelijke klussen en losse schnabbels. Om af en toe toch bij de muziekindustrie aan te kloppen. „Het was een lange weg van demo's opsturen, keiharde afwijzingen en dan toch weer moed bij elkaar rapen om weer wat op te nemen.” Het Nederlands Jazz Vocalisten Concours in 2005 bracht de omslag. „Na een avondje doelloos drinken zei een vriend: 'Hoe zit het eigenlijk met je zangcarrière?' Daar had ik eigenlijk geen goed antwoord op.” Meedoen moest het antwoord geven. En meedoen werd winnen. Waarna het hele circus op gang kwam. Achteraf vindt hij het alleen maar goed dat hij bui-

Wouter in het kort

Wouter Hamel (1977) kwam ter wereld in Den Haag. Hij heeft een broer en een zus. Zijn vader werkt bij garage-organisatie Bovag, zijn moeder had een antiekzaak. Wouter studeerde muziek en zang aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht. In 2007 verscheen zijn album 'Hamel' dat de gouden status bereikte. Hiervoor werd hij onderscheiden met de Zilveren Harp. Ook zijn tweede cd 'Nobody's Tune' leverde hem een gouden plaat op. Zijn werk is populair in Japan en Korea, waar hij met zijn band uitverkochte concerten gaf. In september verschijnt zijn derde album. Wouter woonde negen jaar samen met journalist Winfried Bajjens. Vorig jaar gingen ze uit elkaar. Hij woont nu alleen in Amsterdam.

ten de schijnwerpers heeft kunnen rijpen. „In die jaren van los flierefluiten had ik tijd om veel te lezen en zat ik vaak bij voorstellingen en films. Dat gaf me een culturele bagage waar ik nu dagelijks op leun. Als ik jong was doorgebroken, had ik me als persoon ook nooit zo kunnen ontwikkelen.” Hij zong covers, maar daar zag zijn platenmaatschappij geen brood in. Met zo'n stem moet je eigen werk laten horen, was de boodschap. Ook omdat ze er dan pas wat aan kunnen verdienen, trouwens. Dat hij niet eerder zelf de pen had gepakt, is een kwestie van angst, zegt hij. „Als tiener was ik zo ambitieus en verwaand dat ik dacht dat ik de hele wereld aan kon. Maar toen ik op het conservatorium zat, wist ik dat allemaal niet zo zeker meer. Tussen anderen met talent moest ik mijn kansen opnieuw wegen. Toen werd ik bang. Ik dacht steeds: kan ik het wel? Dan is uitstel wel lekker veilig. Zo loop je geen risico dat het mis gaat.” Nu we twee be kroonde albums verder zijn en de derde 'in de maak' is, snapt hij zelf ook niet waarom hij die stap zo lang voor zich heeft uitgeschoven. „Maar je moet ook niet proberen om angst te begrijpen.” Zijn derde cd wordt de 'meest persoonlijke' tot nu toe, klinkt het ronkend onder de platenbazen. Niet alleen omdat hij voor het eerst zelf de productie ter hand neemt, maar ook omdat hij de ervaringen van het afgelopen jaar in songteksten van zich heeft 'afgeschreven'. „Niet dat ik letterlijk benoem wat er is gebeurd, maar zo'n jaar van afscheid en opnieuw beginnen heeft zijn weerslag in alles wat je denkt en voelt. Dus ook op de muziek en de zinnen die in je hoofd ontstaan. Nu het wat verder achter me ligt, heb ik pas door dat die thema's in de liedjes terugkomen. Nu besef ik welke regels op welke mensen slaan. En wat ik er toen bij voelde. Kennelijk moet daar eerst de helende werking van de tijd overheen gaan. Dan is het pas rijp om te benoemen.”

Wouter Hamel treedt volgende week zaterdagavond (11 juni) op in openluchttheater Caprera in Bloemendaal.

De eigenzinnige koers van Wouter Hamel

